

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobkyně:, bytem, zastoupena JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti zúčastněných osob: 1), 2), , o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.6.2015, čj: MHMP 1032510/2015,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10, odboru stavebního (dále také jen „*stavební úřad*“, tímto termínem je podle kontextu obecně označován i žalovaný), ze dne 12.12.2014, čj. P10-128732/2014. Ve správním řízení vydal stavební úřad na základě žádosti zúčastněných osob (dále také jen „*stavebník*“) podle ust. § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*stavební zákon*“), dodatečně povolil stavbu jednopodlažní garáže a skladu u rodinného domu, P. 10, S. č.p. 688, B. 12, na pozemku parc. č. 2469 a 2470 v katastrálním území Strašnice (dále také jen „*stavba*“).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a navrhovala jej zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě, která je podstatná pro vymezení soudního přezkumu, uplatnila tyto žalobní body. V prvním žalobním bodě uvedla, že rozhodnutí je neurčité a nevykonatelné, neboť ve výroku není specifikována, kdy a kým byla pořízena příslušná dokumentace, na jejímž základě byla stavba povolena. Za dostatečně určité

nepovažuje to, že ve výroku je na takto neupřesněnou dokumentaci odkázáno, přičemž tato skutečnost je nezbytná pro případné uplatnění účastenských práv (např. podání námitek či opravných prostředků). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není podle názoru žalobkyně zřejmé, jak se žalovaný s touto námitkou vypořádal a namítá, že není podstatné, zda o změněné dokumentaci byli účastníci vyrozuměni či nikoliv, přičemž opětovně poukazuje na neurčitost výroku. V této souvislosti cituje část odůvodnění rozsudku zdejšího soudu čj. 11 A 115/2012-57.

[3] V druhém žalobním bodě uvádí, že stavba není v souladu s urbanisticko-architektonickými charakteristikami prostředí a s požadavky na stavební činnost v řadové zástavbě dvojdomů, což stanoví ust. § 90 stavebního zákona, a dále čl. 4 odst. 1, a 8 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*vyhláška č. 26/1999 Sb. nebo jen vyhláška*“), kdy při přestavbě a dostavbě řadové zástavby a dvojdomů nesmí být narušen architektonický vzhled celku a výrazně změněny objemové parametry stávající zástavby. Stávající zástavba je tvořena linií dvojdomů a jednotnou stavební čarou, povolovaná stavba danou čáru nerespektuje, kdy z této čáry vybočuje v zahradní části zástavby, navíc se jedná o značně rozměrnou stavbu (80 m²), a zasahuje do dvorní (rekreační) části zástavby, která měla zůstat zelená a nezastavěná. Takto rozměrná stavba změní objemové parametry daného celku, neboť ke stávající hlavní hmotě objektu přibude neorganicky připojená další objemná hmota navrhované stavby, čímž bude ráz celku setřen a narušen. Žalobkyně opětovně uvádí, že by došlo k rozbití stavební čáry a dvorního průčelí dané stavby, k narušení zahradní vnitroblokové části daného urbanistického celku, čímž by došlo k narušení charakteristik daného místa, které vytváří jeho kvalitu a hodnoty. Podle názoru žalobkyně se stavební úřad tímto rozporem nijak nezabýval, a proto jeho rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť zejména neuvedl, proč není v daném případě možné postupovat podle ust. čl. 4 odst. 8 vyhlášky č. 26/1999 Sb., žalobkyně v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2009, sp. zn. 9 As 88/2008. Žalovaný pak podle jejího názoru tyto vady prvostupňového správního rozhodnutí neodstranil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s nimi nevypořádal, kdy uvedl, že posouzení souladu stavby s kritérii vyhlášky OTTP je věcí odborné úvahy stavebního úřadu, z níž stavební úřad nevybočil, čímž podle názoru žalobkyně přiznal, že neprovedl přezkum napadeného rozhodnutí tak, jak mu to prikazuje zákon v ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“). Poukazuje dále na to, že součástí příslušné odvolací námítky bylo právě zpochybnění úvahy stavebního úřadu. Žalovaný odkázal pouze na stavbu, kterou dříve realizovala žalobkyně, což však není předmětem tohoto přezkumu. Pokud tak není ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí seznatelné, jak bylo posouzeno splnění podmínek podle článku 4 odst. 1 a 8 vyhlášky č. 26/1999 Sb., a zároveň posouzení záměru podle ust. § 129 stavebního zákona, pak se jedná o závažnou vadu napadeného rozhodnutí, čímž došlo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2004, sp. zn. 6 A 143/2001 a nález Ústavního soudu ze dne 14.10.1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, a rozsudek zdejšího soudu čj. 11 Ca 339/2009-69. Žalobkyně tento žalobní bod (podle jejího vyjádření klíčový) sumarizuje tak, že navrhovaná stavba nepřipustně mění objemové parametry stávající zástavby a architektonický vzhled celku a je tak navržena v rozporu se shora již zmíněnými ustanoveními stavebního zákona a vyhlášky č. 26/1999 Sb.

[4] Ve třetím žalobním bodě žalobkyně uvádí, že stavba je v rozporu s čl. 4 odst. 1, 13 odst. 1 a 22 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb., a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.,

neboť naruší kvalitu prostředí a pohodu bydlení, neboť dojde ke změně dosavadního bydlení v domě žalobkyně. Předmětná stavba vzhledem ke své délce 15 metrů a výšce asi 3 metrů působí jako hradba vztyčená v blízkosti jejích nemovitostí napříč dvorní zahradní částí dané zástavby, což by mohlo způsobit zastínění a utopení sousedních nemovitostí. Stavba by měla respektovat poměry řadové zástavby, aby ta nebyla zahušťována nevhodnými doplňkovými stavbami, a aby prostory mezi pozemky nebyly stísněné. Narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy, a je nutné tak tento aspekt zkoumat vždy vzhledem ke konkrétním podmínkám v místě. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 44/2005-116, kdy prakticky většina složek je v dané věci umisťovanou stavbou negativně dotčena (atmosféra klidného bydlení, nízká hladina hluku, čistota ovzduší, přiměřené množství zeleně, nízké emise pachů a prachu a oslunění). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není možné seznat, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že stavba je v souladu se shora uvedenými právními normami, což je opětovně porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Namítla pak dále, že pokud žalovaný přiznal, že neprovedl přezkum podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., tak s tím nesouhlasí, neboť žádné územní omezení v této vyhlášce není stanoveno, a jedná se tak o obecný závazný předpis platný na celém území České republiky, když tato vyhláška je tímto předpisem publikovaným ve Sbírce zákonů, vyhláška hl. m. Prahy č. 26/1999 je právním předpisem územního samosprávného celku, který musí být s obecně závaznými právními předpisy v souladu.

[5] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítá, že v dodatečném stavebním povolení absentují podmínky k omezení obtěžování okolí stavby hlukem a prachem při jejím provádění, přičemž podle jejího názoru se ani s touto odvolací námitkou žalovaný nevypořádal, čímž opětovně došlo k porušení ust. § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, a je to v rozporu s přílohou č. 1 část B bod 5 a část E bod 1 písm. i) vyhlášky č. 499/2006 Sb., kdy není prokázán soulad stavby s ust. § 10 odst. 1 a § 14 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb. a čl. 29 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb.

[6] V pátém žalobním bodě žalobkyně uvádí, že není prokázáno splnění požadavků na likvidaci dešťových vod, kdy stavba vzhledem k nárůstu zpevněných ploch na pozemku nesplňuje požadavek na zachování výměry pozemku schopné vsakování dešťových vod podle ust. § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., kdy musí být likvidace dešťových vod řešena přednostně vsakováním, resp. nebylo-li to možné zadržováním resp. má-li dojít k vypouštění do kanalizace, tak vypouštěním regulovaným. K závěru žalovaného, že dešťové vody budou svedeny do stávající přípojky, uvádí, že to nevyvrací námitku, že podle vyhlášky není možno vody rovnou bez dalšího vypouštět do kanalizace, ale je nutno je na pozemku zdržovat.

[7] V šestém žalobním bodě uvádí, že není prokázán soulad stavby s požadavky čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky č. 26/1999 Sb., kdy stavební úřad odkazuje na rozhodnutí o udělení výjimky, v rozhodnutí však neuvedl, zda je míra zastavěnosti splněna. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí podle názoru žalobkyně není zřejmé, jaké všechny stavby se na pozemku nacházejí či budou nacházet a jaká je jejich celková zastavěná plocha; není pak zřejmé, zda výjimka byla vydána skutečně pro stavbu, jež je nyní předmětem tohoto řízení. Proto považuje jak prvostupňové správní rozhodnutí, tak napadené správní rozhodnutí, za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[8] V sedmém žalobním bodě žalobkyně namítá, že v dané věci bylo nezbytné, aby stavební úřad v řízení nařídil ústní jednání spojené s místním šetřením, což neučinil, přičemž

poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2014, čj. 2 As 69/2014. Upozornila pak dále na ust. § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, kdy v daném případě podle jejího názoru není splněna podmínka řádné žádosti o stavební povolení (nedoložení dokumentace ve stejném rozsahu, jako v řízení o stavební povolení, neprokázání souladu stavby se souladem pro obecné požadavky na výstavbu).

[9] Závěrem žalobkyně sumarizuje žalobní argumentaci, poukazuje na to, že byla zkrácena na svém vlastnickém právu k jejímu sousednímu domu čp. 687, rozhodnutím jsou dotčena její vlastnická práva narušením pohody bydlení v jejím domě, zhoršením světelných podmínek zhoršením prostředí v dané lokalitě, zahuštění zástavby, užívání stavby bude působit emisní a hlukovou zátěž. S postupem žalovaného nesouhlasí, jak uváděla konkrétně v žalobě a tvrdí, že její práva v příslušném správním řízení byla porušena.

[10] Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl obsahově tytéž skutečnosti, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž doplnil, že předchozí prvostupňové správní rozhodnutí bylo nejprve zrušeno, poté stavebníci dne 24.3.2014 předložili projektovou dokumentaci upravenou v souladu s kasačním rozhodnutím, přípisem stavebního úřadu ze dne 23.4.2014 sdělena i žalobkyni, ta mohla ve lhůtě 10 dnů uplatnit připomínky, svého práva využila, s připomínkami se vypořádal stavební úřad ve svém rozhodnutí. K námitkám týkajícím se urbanisticko-architektonického charakteru prostředí doplnil, že účastníci ve stavebním řízení mohou uvést pouze námitky v rozsahu, v němž je dotčeno jejich vlastnické právo. Žalobkyně tyto námitky v žalobě uvádí v obecné rovině, aniž by zpřesnila, čím se dotýkají jejího subjektivního práva (povolovaná stavba není provozně propojena s domem stavebníka a stěnou přiléhá k pozemkům z opačné strany, nikoliv k pozemku a stavbě žalobkyně). Stavebníci na základě připomínek žalobkyně stavbu snížili; pokud stavební úřad v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí zmínil přístavbu a stavební úpravy domu žalobkyně, jejíž užívání bylo povoleno v roce 2002, uvedl tak proto, že tato činnost rovněž musela narušit urbanistický a architektonický charakter prostředí; tato úvaha však náleží stavebnímu úřadu. Úkolem žalovaného jako odvolacího úřadu je posoudit, zda stavební úřad v rámci svého správního uvážení nevybočil z mezí stavebním zákonem, což se nestalo. Žalovaný se rovněž vyjádřil k námitce zahušťování zástavby, poukázal, že stavbu (její provádění) nelze omezit pouze nepohodlím sousedů, ke stavbě bylo vydáno souhlasné stanovisko dotčeného orgánu státní správy, likvidace dešťových vod byla posouzena hydrogeologickým posudkem z července 2012, míra zastavěnosti plyne z předložené dokumentace, kdy celková plocha pozemku rodinného domu činí 321 m², plocha rodinného domu 82,8 m² a plocha garáže a skladu 72,1 m², zastavěná plocha tak činí 48,25 m². Ohledně nařízení ústního jednání žalovaný poukázal na ust. § 112 odst. 2 stavebního zákona účinného do 31.12.2012, na místě samém proběhla kontrolní prohlídka dne 26.11.2009, následně byli stavebníci vyzváni k zastavení stavby, následovalo řízení o odstranění stavby, proto je možné dovodit, že poměry na místě byly stavebnímu úřadu známy, přičemž tento postup umožňoval stavební zákon ve znění účinném do 31.12.2012.

[11] V řízení uplatnili práva osoby zúčastněné na řízení, které se k samé věci nevyjádřili.

[12] K vyjádření žalovaného podala žalobkyně repliku, v níž setrvala na své žalobní argumentaci.

[13] Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

[14] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že dům na pozemku čp. 688 (ve vlastnictví zúčastněných osob) a dům čp. 687 ve vlastnictví žalobkyně tvoří dvojdom, nicméně se jedná o dva samostatné objekty se vstupem z ulice Břežanská. Na pozemku čp. 688 se nacházela garáž o půdorysných rozměrech 5,3 x 3,5 metru, ta byla na základě sdělení stavebního úřadu ze dne 9.7.2009 odstraněna. Dne 25.8.2009 bylo vydáno územní rozhodnutí a rozhodnutí o povolení výjimek pro přístavbu domu čp. 688 v místě odstraněné stavby garáže, to bylo v přezkumném řízení zrušeno a věc vrácena k novému projednání, mezitím bylo dne 9.10.2009 vydáno pro přístavbu domu čp. 688 stavební povolení, ze spisu vyplývá, že stavebníci (zúčastněné osoby) zahájili stavbu dříve, než stavební povolení nabylo právní moci. Stavba byla provedena v rozsahu betonáže základů a základové desky o půdorysném rozměru 15 x 5 m, na základě svého zjištění zahájil stavební úřad přípisem ze dne 30.11.2009 řízení podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona o odstranění této stavby. Dne 8.3.2010 byla ke stavebnímu úřadu podána žádost o dodatečné povolení stavby, dne 8.4.2013 po předložení požadovaných dokladů, bylo vydáno rozhodnutí, kterým stavbu dodatečně povolil. Toto rozhodnutí bylo odvolacím orgánem rozhodnutím ze dne 23.8.2013 zrušeno a věc vrácena stavebnímu úřadu (vytknuto bylo mj. stanovení účastníků řízení, nedostatky v projektové dokumentaci, absence dílčí části zdravotní techniky a výpočet objemu dešťových vod a dimenzování svodů a potrubí, nedostatečné odůvodnění aplikace čl. 8 odst. 6 vyhlášky OTPP). V rámci nového projednání stavebníci (zúčastněné osoby) předložili upravenou projektovou dokumentaci, na základě tohoto doplnění stavební úřad oznámil tuto skutečnost stavební úřad dalším účastníkům řízení. Své námitky podala žalobkyně, po provedeném řízení vydal stavební úřad nové rozhodnutí, kterým stavbu dodatečně povolil.

[15] V odůvodnění je dále uvedeno, že ohledně posouzení souladu stavby s kritérii vyhlášky OTPP, jako je urbanistický a architektonický charakter prostředí, zachování pohody bydlení či vhodnost umístění do stávající zástavby, to je věcí odborné úvahy stavebního úřadu, úkolem žalovaného je posoudit, zda stavební úřad nevybočil z mezí stanovených zákonem. Stavební úřad v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se otázkou souladu stavby zabýval a vypořádal se i s námitkami žalobkyně; pokud žalobkyně namítala změnu objemových parametrů dvojdomu čp. 687 a 688, stavební úřad zmínil rozšíření domu žalobkyně o přístavbu a stavební úpravy, jejichž užívání bylo povoleno povolením ze dne 3.12.2002, kdy žalobkyně sama v minulosti objemové parametry změnila. Ohledně míry zastavěnosti pozemku rodinného domu bylo dne 26.4.2011 vydáno rozhodnutí o povolení výjimky z čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky OTPP, podle něhož bude plocha pozemku rodinného domu čp. 688 činit max. 48,5% z celkové plochy pozemku namísto požadovaných 30%. Stavební úřad pak dostatečně odůvodnil aplikaci čl. 8 odst. 6 vyhlášky OTPP (okolní pozemky byly rovněž využity pro jejich přístavby a stavby plnící doplňkovou funkci k bydlení, na sousedním pozemku parc. č. 2468, k němuž povolovaná stavba přiléhá, je při společné hranici pozemků taktéž umístěna již stávající garáž, dodatečně povolovaná garáž nepřesáhne linii této stávající garáže na sousedním pozemku, hranice pozemků parc. č. 2469 s veřejnou komunikací je ze $\frac{3}{4}$ své délky zastavěna rodinným domem čp. 688, s ohledem na velikost a tvar pozemku stavebníků je zřejmé, že stavbu garáže a skladu nelze umístit jinam, než právě na hranici se sousedním pozemkem č. parc. 2468). K likvidaci dešťových vod je uvedeno, že dešťové vody budou svedeny do stávající kanalizační přípojky původní garáže prostřednictvím stávajících ležatých rozvodů a nových svodů, stavební úřad opřel své rozhodnutí o hydrogeologický posudek ze dne 14.7.2012 zpracovaný společností Glaukos s.r.o. K namítanému neprovedení šetření na místě a ústnímu jednání je v odůvodnění uvedeno, že kontrolní prohlídka stavby proběhla dne 26.11.2009, poté byli

stavebníci vyzváni k zastavení stavby, stavební úřad tak dospěl k závěru, že jsou mu dobře známy poměry staveniště; takový postup umožňoval stavební zákon ve znění účinném do 31.12.2012.

[16] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[17] Podle ust. § 129 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31.12.2012: *„U stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.“*

[18] Podle bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb. (novela stavebního zákona): *„Správní řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů, s výjimkou*

a) stavebních řízení neukončených v prvním stupni, která se týkají staveb, u nichž podle nové právní úpravy postačí ohlášení; na takové stavby se hledí jako na ohlášené podle tohoto zákona, za ohlášení se v tomto případě považuje žádost o vydání stavebního povolení a za den ohlášení den nabytí účinnosti tohoto zákona,

b) řízení o správním deliktu spáchaném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud nová právní úprava je pro obviněného příznivější.“

[19] Podle ust. § 194 stavebního zákona: *„K provedení § 169*

a) ministerstvo stanoví právním předpisem obecné požadavky na výstavbu [§ 2 odst. 2 písm. e)],

b) Ministerstvo zemědělství stanoví právním předpisem technické požadavky pro vodní díla a technické požadavky pro stavby pro plnění funkcí lesa,

c) Ministerstvo dopravy stanoví právním předpisem technické požadavky pro letecké stavby podle zákona o civilním letectví⁵⁷⁾, pro stavby drah a na dráze včetně zařízení na dráze, stavby dálnic, silnic, místních komunikací a veřejně přístupných účelových komunikací a rozsah a obsah projektové dokumentace k uvedeným stavbám,

d) Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví právním předpisem technické požadavky pro stavby k účelům těžby, zpracování, transportu a ukládání radioaktivních surovin na území vyhrazeném pro tyto účely a pro stavby související s úložišti radioaktivních odpadů obsahující výlučně přírodní radionuklidy a pro stavby, které jsou jaderným zařízením nebo náležejí k provozním celkům, které jsou jaderným zařízením¹⁰⁾ a stavby k účelům přepravy a skladování ropy,

e) hlavní město Praha stanoví nařízením vydaným v přenesené působnosti obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze.

f) Český báňský úřad stanoví právním předpisem požadavky pro stavby, které mají sloužit otvřice, přípravě a dobývání výhradních ložisek, jakož i úpravě a zušlechťování nerostů prováděných v souvislosti s jejich dobýváním, požadavky na stavby skladů výbušnin a požadavky na ochranná pásma důlních děl,

g) *Ministerstvo spravedlnosti stanoví právním předpisem technické požadavky pro stavby pro účely Vězeňské služby a jejích organizačních jednotek.*“.

[20] V prvním žalobním bodě žalobkyně namítá, že schválená projektová dokumentace není součástí výroku rozhodnutí, a z tohoto důvodu, že měl žalovaný prvostupňové správní rozhodnutí zrušit, případně toto pochybení napravit. Soud k tomuto žalobnímu bodu uvádí, že jej nemá za důvodný. Výrok prvostupňového správního rozhodnutí výslovně odkazuje na schválenou projektovou dokumentaci, přičemž stanoví podmínky, za nichž bude příslušná stavba prováděna. Za této situace je soud toho názoru, že ze samotného výroku prvostupňového správního rozhodnutí je patrné, jaká projektová dokumentace je podkladem rozhodnutí, přičemž výrokem tohoto rozhodnutí je tato konkrétní projektová dokumentace vztažena do tohoto rozhodnutí a tato projektová dokumentace je tak součástí příslušného správního aktu. Podle názoru soudu tak neuvedení jiných identifikačních znaků této projektové dokumentace (např. datum jejího pořízení apod.) nepůsobí žádné potíže v identifikaci toho, která projektová dokumentace je součástí tohoto správního aktu. Soud tak uzavírá, že pokud výrok správního aktu učinil součástí tohoto aktu ve výroku projektovou dokumentaci, je zjevné, že se jedná o příslušnou předloženou projektovou dokumentaci, která je obsažena ve spise, podmínky pro provedení stavby jsou (alespoň v základních popisných rysech) obsaženy ve výroku tohoto správního aktu, je tak patrné, která projektová dokumentace je součástí takového správního aktu. Soud tak nepovažuje tento žalobní bod za důvodný. Pokud žalobkyně poukazovala na rozsudek zdejšího soudu 11 A 115/2012-57, pak soud uvádí, že dílčí závěr z tohoto rozhodnutí na tuto věc nelze použít, neboť tento rozsudek se týkal územního rozhodnutí a podle názoru soudu nikde neuvádí, že by projektová dokumentace měla být součástí výroku rozhodnutí. V odůvodnění tohoto rozsudku je mj. uvedeno, že „...*V projednávané věci stavební úřad při hodnocení věci zjistil, že popis stavby ve výroku rozhodnutí je pro orientaci účastníků řízení dostatečný, ke stejnému závěru dospěl i žalovaný odvolací orgán s tím, že pro předmětnou zamýšlenou stavbu a stavební úpravy je popis umísťované stavby ve výroku rozhodnutí dostačující. Tento závěr po provedeném řízení učinil i Městský soud v Praze, neboť žádný právní předpis neukládá výslovně stavebnímu úřadu povinnost, aby všem účastníkům řízení byla kompletní projektová dokumentace či ověřená grafická příloha doručována jako nedílná součást výroku rozhodnutí o umístění stavby či o vydání stavebního povolení. Z výroků vydaných správních rozhodnutí je zřejmé, jaká stavba je rozhodnutím umísťována a odkaz na ověřenou projektovou dokumentaci není v rozporu se zákonnými ustanoveními stavebního zákona. Namítal-li ovšem žalobce, že z výroku rozhodnutí jako esenciální části každého rozhodnutí, vydaného ve správním řízení, není v posuzovaném případě rozhodnutí o umístění stavby zřejmé, podle jaké dokumentace má stavba být realizována, není zřejmé, jak je stavba umísťována a ani v odůvodnění rozhodnutí není dokumentace jakýmkoli způsobem identifikována, je na místě učinit závěr o tom, že vydané územní rozhodnutí je v tomto směru neurčité a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Tím, že uvedenou vadu prvostupňového rozhodnutí žalovaný odvolací správní úřad neodstranil, zatížil ji i rozhodnutí své.*“. Podle názoru soudu tento rozsudek vycházel z jiné skutkové situace, kdy příslušná stavba nebyla dostatečně identifikována a nebylo zcela zjevné, o jakou projektovou dokumentaci se jedná. Tak tomu ale v tomto souzeném případě není, podle názoru soudu dokumentace včetně popisu povolované stavby je dostatečně vymezena a provedena výrokem rozhodnutí, a proto neshledal tento žalobní bod důvodným.

[21] V druhém žalobním bodě žalobkyně namítá nedodržení urbanistického a architektonického rázu dané lokality. V tomto směru musí soud nejprve obecně uvést, že Nejvyšší správní soud meze soudního přezkumu judikatorně vymezil a zpřesnil např. ve

svém rozsudku ze dne 21.5.2009, čj. 6 Ao 3/2009 – 76, dostupném na www.nssoud.cz, podle něhož „*správní soud není oprávněn posuzovat vhodnost funkčního využití té které lokality; kromě splnění kompetenčních a procedurálních požadavků mu však nic nebrání též posoudit, zda zvolené řešení není v rozporu s požadavky hmotného práva popřípadě zda i při formálním splnění všech podmínek hmotného práva nejde o řešení ve vztahu ke konkrétní osobě (navrhovateli) zjevně nepřiměřené, nezdůvodnitelné či diskriminační, nejde-li o zjevný exces, šikanu a podobně. Současně s tím je však vždy nutno uvážit, zda takový zásah skutečně představuje reálné a konkrétní porušení práva navrhovatele. Správní soud je tedy povolán zhodnotit, zda mezi navrhovaným využitím území a (z toho plynoucím) omezením dotčeného vlastníka nemovitosti neexistuje, i při formálním dodržení veškerých požadavků hmotného práva, zjevný nepoměr, který nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území obce v souladu s požadavky uvedenými v ustanovení § 18 stavebního zákona. Výsledné funkční a prostorové uspořádání území musí vždy představovat rozumný kompromis a vyváženost mezi jednotlivými veřejnými zájmy navzájem, ale i mezi veřejnými zájmy na straně jedné a soukromými zájmy na straně druhé.*“.

[22] Při hodnocení tohoto druhého žalobního bodu je tak nutné z tohoto vymezení vycházet – v této souvislosti soud uvádí, že žalobce ve správním soudnictví nemůže uplatňovat obecná veřejná práva a jejich porušení, ale vždy musí tvrdit a namítat porušení svých veřejných subjektivních práv (srov. ust. § 2 s.ř.s.).

[23] Podle názoru soudu žalobkyně porušení svých veřejných subjektivních práv v tomto žalobním bodě netvrdí – z výroku správního rozhodnutí a katastrální mapy je patrné, že povolovaná stavba nesousedí s její částí pozemku společného dvojdomku a k přímému ovlivnění jejího pozemku či stavby tak touto povolovanou stavbou nemůže dojít (např. zastíněním, snížením soukromí apod.). V obecné rovině pak soud uvádí, že nikde z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne, že by se žalovaný touto odvolací námitkou nezabýval, resp. že by nepřezkoumal obecný soulad prvostupňového správního rozhodnutí se zákonem (ust. § 89 odst. 2 správního řádu). Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí naopak plyne, že žalovaný obecně tuto zákonnost přezkoumal, přičemž se ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, a konkrétně uvedl, s čím, resp. v čem spatřuje soulad přijatého řešení (rozhodnutí) s řešením příslušné lokality („*okolní pozemky byly rovněž využity pro jejich přístavby a stavby plnící doplňkovou funkci k bydlení, na sousedním pozemku parc. č. 2468, k němuž povolovaná stavba přiléhá, je při společné hranici pozemků taktéž umístěna již stávající garáž, dodatečně povolovaná garáž nepřesáhne linii této stávající garáže na sousedním pozemku, hranice pozemků parc. č. 2469 s veřejnou komunikací je ze 3/4 své délky zastavěna rodinným domem čp. 688, s ohledem na velikost a tvar pozemku stavebníků je zřejmé, že stavbu garáže a skladu nelze umístit jinam, než právě na hranici se sousedním pozemkem č. parc. 2468*“). Takové hodnocení nevykazuje žádné znaky svévole, je zjevné, že správní úřady konkrétně posuzovaly poměry v daném území, takže soud takové rozhodnutí a jeho důvody respektuje, když tak není důvodným žalobní bod, že by příslušné řešení nebylo konkrétně posouzeno.

[24] Pokud žalovaný uvedl, že se ztotožnil se závěry stavebního úřadu, podle názoru soudu tím nijak shora uvedené ust. § 89 odst. 2 správního řádu neporušil, takový postup je přípustný a není v rozporu s žádným ustanovením procesního předpisu. V této věci je nutné uvést, že prvostupňové a napadené správní rozhodnutí činí z logického hlediska jeden celek; pokud se žalovaný s důvody prvostupňového správního rozhodnutí ztotožní, z obecného hlediska se jedná o postup právem předvídaný a přípustný. Pokud žalobkyně s některými takto vymezenými důvody nesouhlasila, nemůže to samo o sobě znamenat, že

by žalovaný měl příslušné rozhodnutí zrušit, pokud takové důvody považuje za pro věc podstatné. V dané věci žalovaný vyšel z toho, že stavební úřad konkrétní důvody pro příslušné řešení uvedl a žalovaný se s nimi ztotožnil, soud takový postup považuje za možný. V této věci je však nutné znovu poukázat na to, že přímá práva žalobkyně z hlediska jejího vlastnického práva povolovanou stavbou nebudou dotčena. Proto žalobkyně nemůže v obecné rovině namítat porušení urbanistického či architektonického rázu lokality v tom směru, že s takovou stavbou vůbec nesouhlasí, pokud se jí tato stavba přímo nedotkne; v tomto směru žalobkyně nemůže vznášet ani žalobní body, neboť ty by nesplňovaly definici tvrzeného porušeného veřejného subjektivního práva (ust. § 2 s.ř.s.). Jak bylo shora již uvedeno, žalovaný i stavební úřad soulad povolované stavby posoudily, žalovaný i s ohledem na obecný přezkum zákonnosti, k žádnému porušení zákona tak nedošlo a žalobní bod je nedůvodný. Pokud žalobkyně poukazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2009, sp. zn. 9 As 878/2008, pak soud uvádí, že podle jeho názoru v tomto konkrétním případě je patrné, proč a z jakého důvodu bylo konkrétně postupováno, proto právní názor vyslovený v tomto rozsudku v dané věci není aplikovatelný. Totéž se dá uvést i u dalších soudních rozsudků, které žalobkyně v podané žalobě uváděla, neboť soud má za to, že důvody pro rozhodnutí uvedeny byly (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2004, sp. zn. 6 A 143/2001, náleží Ústavního soudu ze dne 14.10.1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, rozsudek zdejšího soudu čj. 11 Ca 339/2009-69).

[25] Ve třetím žalobním bodě žalobkyně argumentačně opětovně poukazuje na to, že stavba je v rozporu s vyhláškou č. 26/1999 Sb., neboť naruší kvalitu prostředí a pohodu bydlení, přičemž uvádí, že žalovaný tyto skutečnosti nehodnotil; s takto vymezeným žalobním bodem soud nesouhlasí. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný, stejně jako při hodnocení předchozí námitky, se ztotožnil s úvahou stavebního úřadu, což je postup, který je právem předvídaný a možný, a soud tak odkazuje na hodnocení druhého žalobního bodu. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí jsou uvedeny konkrétní důvody, proč byla povolovaná stavba shledána za souladnou s obecnými technickými požadavky (výjimka z čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky č. 26/1999 Sb., čímž je zároveň odůvodněn i soulad umístění stavby s čl. 4 vyhlášky – na okolních pozemcích jsou pozemky rodinných domů využitých rovněž pro přístavby a pro stavby plnící doplňkovou funkci k bydlení, zastavěnost okolních pozemků pak většinou přesahuje 30%, povolením výjimky se neohroží bezpečnost, ochrana zdraví a života osob ani sousední pozemky či stavby, umístění stavby se neodrazí v omezení užívání sousedních nemovitostí, stavba je navrhována na odvrácené straně rodinného domu žalobkyně ve vzdálenosti minimálně 5,9 metrů od hranice těchto sousedních pozemků, na pozemku parc. č. 2472 se nachází zděné oplocení o výšce max. 1,82 metru a stávající stavba plní doplňkovou funkci). Je tak zjevné, že konkrétní skutečnosti v řízení posuzovány byly a skutečnosti, které uvádí žalobkyně v žalobě, tak byly dostatečně konkrétně zváženy s ohledem na poměry v území, přičemž přijaté řešení bylo zdůvodněno. Podle názoru soudu z tohoto důvodu není případný odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 44/2005-116, neboť aspekty, které tento rozsudek zmiňuje, byly vzaty v úvahu a je patrné, že správní úřady je posuzovaly.

[26] Pokud žalobkyně uvádí, že správní úřady nepostupovaly podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., pak je nutné uvést, že podle názoru soudu stavební zákon jednoznačně stanoví v ust. § 194 písm. e) zákonnou kompetenci hlavního města Prahy nařízením stanovit požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze, čímž je územní platnost obecných požadavků na výstavbu, které vydává ministerstvo právním předpisem podle ust. § 194 písm. a) stavebního zákona, z území hlavního města

Prahy vyloučena. Tím, že zákonodárce hlavnímu městu Praze v právní normě umožnil příslušnou materii upravit nařízením vydaným v přenesené působnosti, tak zároveň omezil územní platnost právního předpisu ministerstva. Skutečnost, že ministerstvo v tomto svém právním předpise tuto okolnost již nezmínilo, je tak podle názoru soudu nepodstatná, neboť územní omezení tohoto předpisu provedl sám zákonodárce právní normou vyšší právní síly, a to stavebním zákonem.

[27] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že v dodatečném stavebním povolení nejsou podmínky pro omezení obtěžování okolí stavby hlukem a prachem, a že se žalovaný s touto námitkou nevypořádal. Nic takového z předloženého správního spisu neplyne – obecně je nutné uvést, že provádění každé stavby si vyžádá určitou nepohodu ostatních sousedů, to plyne z povahy věci samé, a má to odraz i v právní normě, která v obecné rovině tuto povinnost stavebníka vymezuje (srov. např. ust. § 152 stavebního zákona). Pokud je však povolovaná stavba prováděna v souladu s příslušnými povinnostmi stavebníka, jedná se o činnost povolenou. V tomto případě je z obsahu spisu patrné, že k provedení stavby vydala souhlasné stanoviska Hygienická stanice hlavního města Prahy svým přípisem ze dne 14.7.2011, která zároveň vymezila časovou možnost jejich provádění na 7:00 – 21:00 hodin. Skutečnost, že tuto povinnost nepřevzal stavební úřad do rozhodnutí, je nepodstatná, neboť o tomto omezení bylo rozhodnuto příslušným orgánem státní správy. Soud uvádí, že pokud žalovaný tyto skutečnosti přímo neuvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jedná se o nepodstatnou skutečnost, kdy soud takové přímé neuvedení těchto skutečností nepovažuje za natolik intenzivní vadu, aby jenom z tohoto důvodu rozhodnutí rušil. Žalobkyně pak v tomto žalobním bodě velice obecně uvádí, že došlo k porušení vyhlášky č. 26/1999 Sb., ale neuvádí konkrétně, v čem by toto porušení mělo spočívat – jak soud uvedl shora, podle jeho názoru soulad povolované stavby podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. byl proveden a pokud žalobkyně chce poukázat na okolnosti, které tento soulad napadají, musí tak činit konkrétně, což v žalobě nečiní.

[28] V pátém žalobním bodě žalobkyně namítá, že není prokázáno splnění požadavků na likvidaci dešťových vod, a poukazuje na vyhlášku č. 501/2006 Sb.; jak soud shora uvedl, tento právní předpis se v daném případě neuplatní (což soud hodnotil ve třetím žalobním bodě), z obsahu správního spisu je patrné, že likvidace dešťových vod byla vzata v potaz, tato okolnost byla hodnocena podle aplikovatelného právního předpisu, jímž je čl. 11 odst. 7 vyhlášky č. 26/1999 Sb., a konkrétně podložena hydrogeologickým posudkem z července 2012.

[29] V šestém žalobním bodě žalobkyně opětovně uvádí, že nebyl prokázán soulad stavby s požadavky čl. 50 odst. 12 písm. a) vyhlášky č. 26/1999 Sb., k čemuž soud nedospěl a v hodnocení odkazuje na vypořádání třetího žalobního bodu – pokud žalovaný neuvedl konkrétní výměru povolované a již stojící stavby, a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl pouze procentní vyjádření, nejedná se o vadu odůvodnění správního aktu, která by mohla způsobit jeho nezákonnost, neboť i z procentního uvedení je seznatelné, jak objemově velká stavba je povolována.

[30] V sedmém žalobním bodě žalobkyně uvedla, že ve věci měl stavební úřad nařídit ústní jednání spojené s místním šetřením, a poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.11.2014, čj. 2 As 69/2014. Podle názoru soudu z obsahu správního spisu je patrné, že stavební úřad ohledání provedl, a to vzhledem k poměrně značně dlouhému správnímu řízení v roce 2009 (kdy se tedy jednalo o jinou stavbu, která byla následně odstraněna, a dále pak při výkonu stavebního dozoru dne 26.11.2009). Lze

však vyjít z toho, že vzhledem ke skutečnosti, že řízení bylo vedeno podle znění stavebního zákona účinného do 31.12.2012, kdy stavební zákon přímo nenařizoval povinnost stavebnímu úřadu provést ohledání na místě, neporušil stavební úřad ani žalovaný toto procesní právo, když ohledání neprovedl. Podle názoru soudu v této konkrétní věci lze dospět k závěru, že neprovedením ohledání po nabytí účinnosti novely stavebního zákona (dnem 1.1.2013), která tuto povinnost přímo stanovila, v řízení, které již probíhalo, je možné vycházet z bodu 14 zákona č. 350/2012 Sb., a toto řízení posuzovat podle znění stavebního zákona účinného do 31.12.2012. V dané věci tak nelze aplikovat právní názor Nejvyššího správního soudu ve shora uvedeném rozsudku v takovém rozsahu, že by ohledání na místě bylo povinností stavebního úřadu i v řízeních, která byla prováděna podle stavebního zákona účinného do 31.12.2012, neboť takto kategoricky vyjádřený právní názor v tomto rozsudku není uveden. Za daného stavu tak soud v této konkrétní věci dospěl k závěru, že z obsahu spisu je patrné, že stavebnímu úřadu byly poměry v území dostatečně známy z jeho úřední činnosti, a ohledání tak za situace, kdy bylo postupováno podle stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012, nebylo nezbytné.

[31] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[32] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[34] Výrok o nákladech řízení zúčastněných osob se opírá o ust. § 60 odst. 3 s.ř.s., kdy soud těmto osobám žádnou povinnost neukládal, proto jim tyto náklady nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. března 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová